

25de Aar — neppe er egnet til at forstyrre Roen i overvældende Grad, tvivler jeg egentlig højlig om, at der særlig vil komme Ro blandt de unge ved, at man nægter dem Valgretten. Tværtimod vil det jo fremme Utilfredsheden og Uroen, medens Valgrettens Udøvelse vilde føre dem ind i det samme Ansvar, som vi ældre har, og netop saa tidligt som muligt vilde give dem Interesse for det offentliges Vel, for de offentlige Sager, for Samfundsspørgsmaal i det hele taget, og trække dem eller en Del af dem bort fra Gøgl, Dans, Spil og Drik, som nu beskæftiger en stor Del af Ungdommen. Man siger ofte, at Ungdommen i de senere Aar er blevet særlig umoralsk — man siger ogsaa, at den moderne Ungdom er i høj Grad konservativ. Der ligger ikke fra min Side i denne Sammenstilling af de to Forhold nogen som helst Antydning af, at det ene skulde være Aarsag til det andet, men der ligger det Haab, at det konservative Folkeparti vil være med til at hæve denne Ungdom, der altsaa i overvejende Grad siges at være ærede Partifæller af dem, op til en højere Moral igennem at kalde dem til Delagtiggørelse i Arbejdet for og Ansvaret for Samfundets politiske Udvikling. Socialdemokratiet, der med stor Glæde vil medvirke til, at ogsaa den konservative Ungdom kan naa en højere Moral, staar altsaa parat, ja, er villigt til at kæmpe for — Idealister, som vi er —, at disse unge Højremænd kan komme til at stemme imod os allerede fra deres 21de Aar. Man siger vel fra Venstres Side og fra det konservative Folkepartis Side, at Ungdommen — det er formodentlig de andre Partiers Ungdom, man mener, jeg antager nemlig ikke, at man tør sige det til sin egen, da den saa maatte være betydelig mere lammefrom, end i hvert Fald jeg var i mine unge Dage — ikke er moden nok til at stemme ved Folketingsvalgene før det 25de Aar. Ja, umoden, moden, overmoden, blomraadden — jeg synes i øvrigt, de alle sammen har Valgret for Tiden, og jeg forstaar i det hele taget ikke den Tale og kender ikke noget Kriterium for Afgørelsen af, hvad der overhovedet skal til, før den politiske Modenhed indtræder — heldigvis for adskillige, der kalder sig Politikere. Men Ungdommen er i alt Fald moden til at styre sine egne Sager; den er moden til at danne Foreninger, Organisationer om de vigtigste Forhold; den er moden til at aftjene Værnepligten, til at ofre Livet for de Interesser, hvis Varetagelse den ingen Indflydelse har paa; den er moden til at svare Skatter o. s. v., den er altsaa moden til at bære alle en Stats-

borgers Pligter. Det forekommer mig da, at den ogsaa maa være tilstrækkelig moden til at udøve den Valgret, der her er Tale om. Og hvad skulde for øvrigt Folketinget være andet end Spejlbilledet af den Befolkning, der lever, arbejder, strider, betaler o. s. v.? Med hvilken større Ret repræsenterer de 80—90aarige Nutidens Synspunkter og Nutidsinteresser end de 21—24aarige? Det er for mig en ganske besynderlig Tanke; og dog er det aldrig faldet mig ind at lade Valgretten ophøre ved 65 Aars eller ved 70 Aars Alderen, hvor man dog ellers normalt trækker sig tilbage fra Deltagelsen i det almindelige borgerlige Liv. Men naar vi andre bærer, eller rettere, slæber de 90aarige Oldinge eller Oldfruer til Valgbordet, og gør det med Glæde og Ærbødighed for de hvide Haar, saa skulde man fra anden Side ogsaa vise den Smule Tillid og Respekt for Ungdommen, som her er Tale om, for den Ungdom, som Fremtiden dog skal bygge paa, og som i og for sig kan siges at have et helt Slægtleds Erfaring mere end vi andre, eller — da jeg selv er ung, vil jeg hellere sige: end deres Forældre. Ikke desto mindre ser man Venstre, det liberale og frisindede Venstre, være saa hundeangst for Ungdommen og staa langt til Højre for de liberale i hele den øvrige Verden — omtrent da. Jeg vil gerne have oplyst, hvorfor den danske Ungdom, hvorfor Venstres egne Sønner vel er mere umodne end Ungdommen i Tyskland, Serbien, Ungarn, Svejts, for ikke tale om alle de sejrende Lande: England, Frankrig, Belgien, Italien eller de Forenede Stater, hvor Valgretten overalt er 21 Aar. Men hvorledes skal man da begrunde Modstanden fra det konservative Folkeparti og fra Venstre ud fra andet end fra en almindelig Lyst til at hindre andres Adgang til den Udøvelse af Magt, som man selv har?

I øvrigt er der jo med Hensyn til Folketingets Sammensætning ingen særlige Divergenser, i alt Fald ikke af principiel Karakter, og Spørgsmaalet om Antallet af Valgkredse hænger saa nøje sammen med Valglovsforhandlingerne, at jeg ikke synes, der er nogen Grund til at beskæftige sig med det Spørgsmaal i Øjeblikket. Dermod foreligger der et Par Forslag til Ændringer, der vedrører Landstinget, og som er af mere almindelig Betydning. Der er først Spørgsmaalet om Valgrets alderens Nedsættelse til 25 Aar; men herfor taler efter min Opfattelse de samme Betragtninger, som jeg nys har gjort gældende. Man har dog — og det gjorde den ærede Ordfører for det konservative Parti (Piper) ogsaa — i denne